

Hvorfor er det så svært at give den hædersbevisning til disse mennesker? Det er for Dansk Folkeparti en gåde, for vi synes, at vi på mange områder ikke holder os tilbage, når vi eksempelvis skal gå ud og give filmstøtte, forhøjet filmstøtte, over en årrække, og vi synes, at de her 37,9 mio. kr., som lovforslaget her faktisk vil komme til at koste, er pebernødder i forhold til andre områder, hvor der bevilges mange penge.

Nu har regeringen jo udnævnt tiden til moralens årti, og lad os nu se; men vi har jo så alerede hørt, at Socialdemokratiet og De Radikale ikke kan flytte sig. Vi synes, det ville falde helt i tråd med den her sag at flytte sig, og det ville også vise en god moral.

I Dansk Folkeparti finder vi det i grunden for småligt som sagt, og vi synes, at det er en ganske naturlig ting, at vi giver disse mennesker en hædersgave. Derfor er der selvfølgelig tilslutning til lovforslaget fra Dansk Folkeparti.

Arne Melchior (CD):

Socialministeren benyttede ganske naturligt udtrykket hæder. Fru Grete Schødts sagde på Socialdemokratiets vegne, at der er tale om en belønning. Hr. Erik Larsen svinede sig helt op til taknemlighed.

Men for alle tres vedkommende er det altså en devalueret hæder, en devalueret belønning og en devalueret taknemlighed. Det kan man altså ikke være bekendt. Alt andet, alle ydelser stiger med pristallet. Her har vi halveret hæderen, belønningen og taknemligheden til de mennesker, som efter min historieopfattelse er de mest udmærkede, de modigste og dem, vi mindst har kunnet undvære i det århundrede, der er ved at rinde til ende, for at Danmark skulle få en værdig plads i Europa, i verden, hvor Danmark blev medstifter af de Forenede Nationer, som medlem af de allierede landes klub.

Uden modstandsbevægelsens folk var dette ikke sket, og man undser sig ikke for at skære dem ned til sokkeholderne med en halvering af hæderen.

Jeg kunne tænke mig, at måske Dansk Idrætsforbund, som havde uddelt en sølvpokal til en vinder af et mesterskab, kom nogle år efter og sagde: Nu må du levere den tilbage, og så kan du få et lille bæger i stedet for til din boghylde. Det er jo det, det svarer til.

Jeg mener, at man ved sin passivitet gør sig skyldig i en direkte hånlige handling. Vi har råd

til at forhøje alt andet. Jeg opfordrer de øvrige ordførere og regeringen til at nævne mig en eneste ydelse, som bliver skåret ned til halvdel. Jeg tror ikke, det vil lykkes.

Ja, det er ikke muligt at sige meget mere. Det er en sorgens dag, og vi forslagsstillere er jo selv skyld i, at vi må opleve den, for det kommer jo ikke helt overraskende.

Den konservative ordfører sagde, at der ikke var sket noget nyt siden sidst. Nej, men vi er altså nogle, der har håbet på, at der skulle ske det nye, at nogen ville komme til besindelse og sige, at den gale gerning, vi har stået medansvarlige for i en række år, vil vi nu rette op på. Men der er altså heller ikke dér sket noget nyt. Man er halsstarrig for at spare på bekostning af netop disse medborgere.

Jeg skal så gøre regeringen opmærksom på, at af de fem forslagsstillende partier er de fire altså nogle, som regeringen er i jævnlige, løbende, tillidsfuldt, godt samarbejde med, og vores stemmer har man brug for så tit, så også ud fra denne rent politiske betragtning, ud over den humanitære, ud over den anstændighedsbetragtning, jeg har forsøgt at gøre gældende, vil de være grund til for regeringen at gå i sig selv og se at lave det om.

Ja, det er jo små partier, der har fremsat det, det indser jeg, vi er jo alle sammen vant til at komme i mindretal, og det ser det ud til vi skal én gang til. Det er vi så vant til, og det er demokratisk, o.k., og det skal vi leve med.

Dette her er den eneste sag i mine snart 25 år herinde, hvor jeg har været vant til at komme i mindretal, hvor jeg må udslynge et: øv. For én eneste gangs skyld bilder jeg mig faktisk ind at høre til det mindretal, som er klogere end et flertal, som formentlig af frygt for at erkende, at man har fejlet i ret mange år, nægter at tænke om. Jeg græder.

Tom Behnke (FP):

De frihedskæmpere og andre, der satte deres liv og helbred og velfærd på spil for at være med til at befri Danmark i tidernes morgen for mere end 50 år siden, fortjener bestemt både hæder og anerkendelse; det er der slet ingen tvivl om.

Men vi har fortsat i Fremskridtspartiet, som jeg også har nævnt ved tidligere debatter, den opfattelse, at hæder og anerkendelse ikke kan måles i kroner; det kan ikke lade sig gøre. De skal have hæder, de skal have anerkendelse, og vi er også af den opfattelse, at de skal have en gave, som de får.